

LBRIS

We know
books

ANA HUANG

twisted
GAMES

A lui, cu orice preț

Traducere din limba engleză și note de
MARGARETA-MIHAELA MATEI

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

BRIDGET

— Plesnește-mă! Plesnește-mă, stăpâne!

Mi-am înăbușit râsul văzând fața bodyguardului meu, Booth, în timp ce papagalul Leather¹ striga în cușcă. Numele papagalului spunea tot despre viața sexuală a fostului său proprietar și, deși unii îl găseau amuzant pe papagal, lui Booth nu-i plăcea. Ura păsările. Spunea că sunt șobolani cu aripi.

— Într-o zi, el și Leather se vor înțelege.

Emma, directoarea de la Wags & Whiskers, n-a fost de acord:

— Săracul Booth!

Mi-am reținut un alt hohot de râs, chiar dacă am simțit o mică remușcare.

— Probabil că nu. Booth va pleca în curând.

Am încercat să nu mă gândesc la asta. Booth fusese alături de mine patru ani, dar pleca săptămâna viitoare în concediu de paternitate și rămânea în Eldorra după aceea, ca să fie mai aproape de soția lui și de bebeluș. Mă bucuram pentru el, dar avea să-mi lipsească. Nu era doar bodyguardul meu, ci și prietenul meu, și nu puteam decât să sper că înlocuitorul lui va avea aceeași relație cu mine.

— Ah, da, am uitat! a spus Emma, luminându-se la față.

¹ A bate cu cureaua.

Emma avea cam șaizeci de ani, părul scurt și cărunt și ochi căprui, plini de căldură.

— Multe schimbări pentru tine într-un timp scurt, draga mea. Știa că nu-mi plac despărțirile.

Eram voluntară la Wags & Whiskers, un adăpost local pentru salvarea animalelor de companie, încă din anul al doilea de facultate, iar Emma îmi devenise prietenă apropiată și mentor. Din păcate, și ea pleca. Rămânea în Hazelburg, dar se retrăgea din funcția de director al adăpostului, ceea ce însemna că nu o voi mai vedea în fiecare săptămână.

— Una dintre schimbările astea nu *trebuie* neapărat să se întâmple, am spus pe jumătate în glumă. Ai putea să rămâi.

A scuturat din cap.

— Am condus adăpostul aproape zece ani și este timpul să las locul altcuiva. Cineva care poate curăța cuștile *fără* să-l lase spatele și șoldurile.

— Pentru asta există voluntarii.

Am arătat spre mine. Exageram problema, dar nu m-am putut abține. Între plecarea Emmei, a lui Booth și absolvirea mea iminentă de la Universitatea Thayer, unde mă specializam în relații internaționale — așa cum era de așteptat de la o prințesă —, aveam parte de destule despărțiri, cât pentru următorii cinci ani.

— Ești o drăguță. Nu le spune celorlalți, dar...

Și-a coborât vocea până a ajuns doar o șoaptă:

— Să știi că ești voluntara mea preferată. Rar găsești pe cineva de nivelul tău care face acte caritabile pentru că dorește, nu pentru camerele de filmat.

Mi s-au înroșit obraji la auzul acestui compliment.

— E plăcerea mea. Iubesc animalele.

Semănam cu mama în privința asta. E unul dintre puținele lucruri rămase de la ea.

În altă viață, aș fi fost medic veterinar, dar în viața asta? Destinul îmi fusese stabilit încă dinainte să mă nasc.

— Vei fi o regină minunată!

Emma s-a dat deoparte ca să treacă cineva de la personal cu un cățeluș care i se zvârcolea în brațe.

— Serios!

Am râs la acest gând.

— Mulțumesc, dar nu am niciun interes să fiu regină. Chiar dacă aș vrea, șansele ca eu să port coroana sunt mici.

În calitate de prințesă a Eldorrei, un mic regat european, eram la fel de aproape de guvernare ca majoritatea oamenilor. Părinții mei muriseră când eram copil — mama mea la naștere, tatăl meu într-un accident de mașină, câțiva ani mai târziu —, așa că eram pe locul al doilea la tron. Fratele meu, Nikolai, care era cu patru ani mai mare decât mine, se pregătea să preia funcția bunicului nostru, regele Edvard, de când învățase să meargă. După ce Nikolai avea să aibă copii, aveam să fiu împinsă și mai departe pe linia succesiunii, lucru de care nu mă plângeam. Îmi doream să fiu regină la fel de mult cât voiam să mă scald într-o cuvă cu acid.

Emma s-a încruntat dezamăgită.

— Păi, ce să zic, te înțeleg.

— Emma! a strigat unul dintre ceilalți membri ai personalului. Avem o problemă cu pisicile.

Ea a oftat.

— Mereu pisicile sunt o problemă, a mormăit. Oricum, am vrut să-ți spun despre pensionarea mea ca să nu afli de la altcineva. Mai sunt aici până la sfârșitul săptămânii viitoare, așa că ne vedem marți.

— Bine.

Am luat-o în brațe în semn de rămas-bun și am văzut-o grăbindu-se să facă față unei lupte de pisici. Am simțit că-mi crește durerea din piept.

M-am bucurat că Emma nu mi-a spus despre pensionare până la sfârșitul turei, altfel m-aș fi gândit la asta tot timpul.

— Sunteți gata, Majestatea Voastră? m-a întrebat Booth, grăbit să scape de Leather.

— Da. Să mergem!

— Da, să mergem! a strigat Leather în timp ce ieșeam. Plesnește-mă!

Am răs în cele din urmă la grimasa lui Booth.

— O să-mi fie dor de tine, și la fel și lui Leather!

Mi-am îndesat mâinile în buzunarele hainei ca să le protejez de frigul tăios al toamnei.

— Povestește-mi despre noul bodyguard. Cum e?

Frunzele îmi foșneau sub tălpi și ne îndreptam spre casa mea, aflată în afara campusului, la numai cincisprezece minute de aici. Iubeam toamna și tot ceea ce însemna ea — hainele confortabile, iureșul de culori pământii din copaci și aroma de praf de scorțișoară.

În Athenberg, nu aș putea merge pe stradă fără să fiu urmărită de mulțime, dar asta era grozav la Thayer. Erau atât de mulți studenți, atât de mulți din familii regale și fii de celebrități, încât o prințesă în plus nu era mare lucru. Îmi puteam trăi viața ca o studentă relativ normală.

— Nu știi prea multe despre noul bodyguard, a recunoscut Booth. Doar că vine cu contract.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

Instituția Coroanei angaja uneori personal privat de securitate, cu contract, ca să servească alături de Garda Regală, dar era rar. În cei douăzeci și unu de ani, nu am avut niciodată un bodyguard extern.

— Ar trebui să fie cel mai bun, a spus Booth, luând surpriza mea drept neliniște. Fost ofițer din armata marină, cu recomandări de top, cu experiență în paza unor personalități de înalt rang. E cel mai căutat profesionist din firma lui.

— Hmm.

Un bodygurd american. Interasant!

— Sper să ne înțelegem.

Când doi oameni stau unul pe lângă celălalt non-stop, compatibilitatea este importantă. Știam persoane care nu se înțelegeau cu agenții lor de securitate, iar acele aranjamente nu rezistaseră prea mult.

— Sigur o să vă înțelegeți! Sunteți o persoană binevoitoare, Majestatea Voastră!

— Spui asta doar pentru că sunt șefa ta.

Booth a zâmbit larg.

— Teoretic, șeful meu este directorul Gărzii Regale.

L-am amenințat cu degetul în glumă.

— Deja ești obraznic? Sunt dezamăgită.

A râs. În ciuda insistenței lui de a-mi spune *Majestatea Voastră*, ne stabiliserăm de-a lungul timpului o camaraderie informală, pe care o apreciam. Formalitatea excesivă mă epuiza.

Pe tot parcursul plimbării noastre, am vorbit despre familia lui și apoi despre Eldorra. Mai avea un pic și plesnea de mândrie pentru copilul său nenăscut încă și n-am putut să nu simt un pic fior de invidie. Nu eram nici pe departe pregătită pentru căsătorie și copii, dar îmi doream ce aveau Booth și soția lui.

Lubire. Pasiune. *Alegere*. Lucruri pe care nu le puteai cumpăra cu bani.

Am zâmbit sarcastic. Fără îndoială că aș părea nerecunoscătoare pentru oricine mi-ar putea auzi gândurile. Puteam obține orice lucru material pe care mi-l doream doar plesnind din degete, iar eu mă plângeam de dragoste.

Dar oamenii tot oameni sunt, indiferent de titlul lor, iar unele dorințe sunt universale. Din păcate, capacitatea de a le îndeplini nu este universală.

Poate că aveam să mă îndrăgostesc de un prinț care să-mi sucească mințile, dar mă îndoiam. Cel mai probabil, aveam să ajung într-o căsnicie plictisitoare, acceptabilă din punct de vedere social, cu un bărbat plictisitor, acceptabil din punct de vedere social, care

avea doar stilul misionarului în programul sexual, și aveam să plecăm în vacanță în aceleași două locuri în fiecare an.

Am dat deoparte gândul deprimant. Aveam mult de parcurs până să mă *gândesc* la căsătorie și aveam să rezolv această problemă la momentul potrivit.

Mi-am văzut casa și privirea mi-a rămas ațintită asupra BMW-ului negru necunoscut care rula ușor pe alee. Am presupus că îi aparține noului meu bodyguard.

— A venit mai devreme, a ridicat Booth dintr-o sprânceană, surprins. Trebuia să ajungă la cinci.

— Punctualitatea este un semn bun, presupun. Deși o jumătate de oră mai devreme *ar putea* să fie exagerat.

Ușa mașinii s-a deschis și în alee s-a înfipt o gheată mare, neagră. Imediat a ieșit din mașină cel mai mare om pe care l-am văzut vreodată în viața reală și am simțit că mi se usucă gura.

Sfinte. Sexoase!

Noul meu bodyguard avea probabil cel puțin 1,90 metri sau chiar doi metri, plini de mușchi frumos sculptați, întinși pe fiecare centimetru al corpului puternic. Părul lung și negru îi ajungea până la umeri și îi cădea peste ochii de un cenușiu metalic; avea picioare atât de lungi, încât a parcurs distanța dintre noi în trei pași.

Pentru cineva atât de mare, se deplasa cu o ușurință surprinzătoare. Dacă nu m-aș fi uitat la el, n-aș fi observat deloc că se apropie.

S-a oprit în fața mea și jur că m-am aplecat un centimetru, corpul meu fiind incapabil să reziste atracției lui gravitaționale. Și am fost tentată, în mod ciudat, să-mi trec mâna prin pletele lui bogate și întunecate. Majoritatea celor care fuseseră în armată aveau părul scurt, în stil militar, chiar și după ce părăseau stagiul, dar în mod clar, el nu era unul dintre ei.

— Rhys Larsen, s-a prezentat el.

Vocea profundă și aspră m-a învăluit ca o mângâiere catifelată. Acum, că era mai aproape, am zărit o cicatrice subțire tăindu-i sprânceana stângă, făcându-l să pară și mai amenințător. Barba îi

întuneca maxilarul, iar de sub ambele mâneci ale cămășii se ghicea câte un tatuaj.

Era opusul tipului aranjat, bine bărbierit, care-mi plăcea de obicei, dar asta nu a împiedicat un roi de fluturi să-și ia zborul în stomacul meu.

Eram atât de tulburată de înfățișarea lui, încât am uitat să răspund, până când Booth a tușit subtil.

— Sunt Bridget. Îmi pare bine să vă cunosc!

Speram că niciunul dintre bărbați nu-mi observase obrajii roșii.

Am omis titlul de *Prințesă* intenționat. Mi s-a părut prea pretențios pentru momente de acest fel, unu-la-unu.

Totuși, am observat că Rhys nu mi s-a adresat cu *Majestatea Voastră*, așa cum făcea Booth. Nu m-a deranjat — de ani de zile încercam să-l fac pe Booth să-mi spună pe numele mic —, dar era încă un semn că noul meu bodyguard nu seamănă cu fostul.

— Trebuie să vă mutați.

Am clipit.

— Poftim?

— Casa asta...

Rhys a făcut un semn cu capul spre locuința mea spațioasă, dar confortabilă, cu două dormitoare.

— Este un coșmar din punct de vedere al securității. Nu știu cine a aprobat locația, dar trebuie să vă mutați.

Fluturii s-au oprit din bâzâit.

Ne cunoscuserăm cu nici două minute în urmă și deja îmi porunca, de parcă *el* era șeful. *Cine se credea?*

— Locuiesc aici de doi ani. N-am avut niciodată probleme.

— Nu-i nevoie să ai decât o singură dată.

— Nu mă mut.

Am rostit cuvintele foarte clar, așa cum rareori făceam, dar tonul condescendent al lui Rhys m-a călcat pe nervi.

Orice atracție simțisem față de el s-a prefăcut în cenușă, având cea mai rapidă moarte din istoria mea cu sexul opus.

Nu că ar fi dus undeva. El era, la urma urmei, bodyguardul meu, dar ar fi fost frumos să fie atrăgător, *fără* să vreau să-i trag un picior de să-i fac vânt în următorul secol.

Bărbații. Întotdeauna strică lucrurile când deschid gura.

— Dumneavoastră sunteți expertul în securitate, am adăugat rece. Veți rezolva problema.

Rhys m-a privit de sus, pe sub sprâncenele groase și întunecate. Nici măcar nu-mi aminteam ultima dată când cineva m-a privit amenințător.

— Da, *Majestatea Voastră.*

Inflexiunea vocii lui pe ultimele două cuvinte era o batjocură la adresa titlului, iar jarul de indignare din stomacul meu s-a aprins și mai tare.

Am deschis gura să răspund — nu eram sigură ce voiam să răspund, pentru că nu fusese de-a dreptul ostil —, dar Booth a intervenit până să apuc să spun ceva ce aș fi regretat.

— Haideți să intrăm. Se pare că va ploua, a spus el repede.

Eu și Rhys ne-am uitat în sus. Cerul albastru senin parcă ne făcea cu ochiul.

Booth și-a dres glasul.

— Nu se știe niciodată. Aversele de ploaie vin din senin, a mormăit el. După *Majestatea Voastră.*

Am intrat în casă în tăcere.

Mi-am dat jos haina de pe umeri și am atârnat-o pe copacul vieții din alamă, de lângă ușă, apoi am încercat din nou să mă comport civilizată:

— Doriți ceva de băut?

Încă eram nervoasă, dar uram confruntarea și nu voiam ca relația mea cu noul bodyguard să înceapă într-o notă atât de amară.

— Nu.

Rhys a scanat camera de zi, pe care o decorasem în nuanțe de verde jad și crem. O menajeră venea de două ori pe lună ca să facă o curățenie temeinică, dar țineam singură casa în ordine, în cea mai mare parte.

— Haideți să ne cunoaștem, a spus Booth cu o voce jovială și poate un pic cam tare. Adică, dumneavoastră și Rhys, Majestatea Voastră. Putem vorbi despre nevoi, așteptări, program...

— Excelentă idee!

Am așezat un zâmbet încordat și i-am făcut semn lui Rhys spre canapea:

— Luați loc, vă rog!

În următoarele patruzeci și cinci de minute, am parcurs logica lucrurilor, ca să facem tranziția între cei doi. Booth avea să rămână bodyguardul meu până luni, dar Rhys avea să-l urmeze până atunci, ca să înțeleagă mai bine cum funcționează lucrurile.

— Totul e în ordine.

Rhys a închis dosarul care conținea detaliile cursurilor mele și a programului săptămânal, a evenimentelor publice viitoare și a călătoriilor preconizate.

— O să fiu sincer, Prințesă Bridget. Nu sunteți primul și nu veți fi nici ultimul membru regal pe care l-am păzit. Am lucrat cu Harper Security timp de cinci ani și nu am avut niciodată un client rănit sub protecția mea. Vreți să știți de ce?

— Dați-mi voie să ghicesc. Farmecul dumneavoastră orbitor i-a lovit pe potențialii atacatori care au căzut în admirație, am spus.

Booth a scăpat un hohot de râs, pe care l-a transformat rapid în tuse.

Rhys n-a schițat niciun zâmbet. *Bineînțeles că nu.* Gluma mea nu era demnă de Comedy Central, dar mi-am imaginat pe loc că ar fi fost mai ușor să găsești o cascadă în Sahara decât o picătură de umor în acel corp mare, înnebunitor de bine sculptat.

— Motivul este dublu, a spus Rhys calm, de parcă n-aș fi spus nimic. În primul rând, nu mă implic în viața personală a clienților

mei. Sunt aici ca să vă protejez de vătămarea fizică. Atât. Nu mă aflu aici ca să fiu prietenul dumneavoastră, confidentul sau orice altceva. Acest lucru face ca judecata mea să rămână necompromisă. În al doilea rând, clienții mei înțeleg cum trebuie să funcționeze lucrurile ca să rămână în siguranță.

— Și cum anume?

Zâmbetul meu politicos avea un avertisment pe care fie nu l-a observat, fie l-a ignorat.

— Fac ceea ce spun eu, când e legat de securitatea lor.

Rhys și-a fixat privirea cu ochi cenușii în ochii mei. Parcă mă uitam la un perete de oțel.

— Înțelegeți, Majestatea Voastră?

S-o lăsăm baltă cu iubirea și pasiunea! Ceea ce îmi doream cel mai mult era să-l plesnesc peste expresia arogantă de pe față și să-l lovesc în bijuteriile familiei, dacă tot mă porneam.

Mi-am înfipt degetele în coapse și m-am forțat să număr până la trei înainte să răspund.

Când am vorbit din nou, vocea mea era suficient de glacială, încât Antarctica părea un paradis pe plajă.

— Da, am spus zâmbind acid. Din fericire pentru amândoi, domnule Larsen, nu am niciun interes să vă fiu prietenă, confidentă sau „orice altceva”.

Nu m-am obosit să onorez cu un răspuns cea de-a doua parte a declarației lui — cea în care pretindea ca eu să fac ce spune el, când spune el. Nu eram proastă. Întotdeauna am ascultat sfaturile legate de securitate ale lui Booth, dar să fiu a naibii dacă aș alimenta sentimentul arogant de stimă de sine al lui Rhys!

— Bine.

Rhys s-a ridicat. Mă enerva cât era de înalt. Prezența lui a avut darul să ștergă totul în jur, până când a rămas singurul lucru asupra căruia mă mai puteam concentra.

— O să evaluez casa înainte de a discuta următorii pași, inclusiv modernizarea sistemului de securitate. În acest moment, orice adolescent cu acces la tutoriale de pe YouTube poate păcăli alarma.

Mi-a aruncat o privire dezaprobatoare înainte de a dispărea în bucătărie.

Am rămas cu gura căscată.

— El... tu...

Am pufnit, dar am rămas fără cuvinte.

— Nu se poate!

M-am întors către Booth, care încerca să se topească în planta uriașă din ghiveciul de lângă ușa din față.

— Nu pleci nicăieri! Îți interzic!

Nu era posibil ca Rhys să fie bodyguardul meu. Îmi venea să-l omor, iar menajera mea m-ar fi ucis pe *mine* pentru că am pătat covorul cu sânge.

— Probabil are emoții pentru că e prima zi de muncă, a spus Booth, pe o voce nesigură. O să vă înțelegeți bine după perioada de tranziție, Alteță.

Poate... *dacă* vom ieși în viață din perioada de tranziție.

— Ai dreptate.

Mi-am apăsat degetele pe tâmplă și am respirat adânc. *Pot să fac asta*. Am mai avut de-a face cu oameni dificili înainte. Vărul meu Andreas era progenitura Satanei, iar un lord britanic a încercat odată să mă pipăie pe sub masă, la Balul Trandafirilor din Monaco. S-a oprit doar după ce i-am băgat furculița în mână „din greșeală”.

Ce era un bodyguard ticălos în comparație cu aristocrați titrați, reporteri băgăcioși și membri ticăloși ai familiei?

Rhys s-a întors. Surpriză, surpriză, încruntarea lui nu se topise.

— Am detectat șase vulnerabilități de securitate pe care trebuie să le abordăm cât mai curând posibil, a spus el. Să începem cu numărul unu: ferestrele.

— Care?

Rămâi calmă! Fii rezonabilă!

— Toate.

Booth și-a acoperit fața cu mâinile în timp ce eu mă gândeam să-mi transform acul de păr în arma crimei.

Rhys și cu mine *cu siguranță* nu reușeam să ieșim în viață din perioada de tranziție.